

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC,

JOURNAL POLITIQUE, LITTÉRAIRE ET INDUSTRIEL.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ εκδίδεται δις της εβδομάδος, την Πέμπτην και Κυριακήν. — Η τιμή της συνδρομής είναι 40 Δραχμ. κατ' έτος προκληρωτά. — Η τιμή των καταχωρήσεων είναι 30 Λεπτά διά τον στίχον του φύλλου, και 12 λεπτά διά τον στίχον του Παραρτήματος. — Η συνδρομή γίνεται εν Αθήναις μόν εις τον εργαζόμενον εντός του Καταστήματος της Γενικής Διοικήσεως των Ταχυδρομίων Δικειρωμένων των Β. Εφημερίδων εις διέξυμους παρ' τοις Διευθυνταίς των ταχυδρομίων, και εκτός της Ελλάδος παρ' τοις Κυρίοις Έλλησιν Προξένοις.

Le COURRIER GREC paraît le Dimanche et Jeudi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 40 de par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres dans la feuille, et 12 dans les suppléments. — On s'abonne à Athènes, à la direction générale des postes, bureau d'expédition des journaux du gouvernement; chez les directeurs de Postes dans l'intér. et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 25 Ιανουαρίου. 1841.

SAMEDI, 6 Février 1841.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΑΘΗΝΑΙ, 25 Ιανουαρίου 1841

Αι εύχαι και ανάγκαι του Έλληνικού λαού ως προς την σύστασιν δανειστικής τραπέζης εκπληρούνται ήδη διά των δύο διαταγμάτων τα οποία η Κυβέρνησις εξέδωκε σήμερα προς την επί των Εσωτερικών Γραμματείαν. Διά του ενός των διαταγμάτων τούτων η Κυβέρνησις επεκύρωσε την σύστασιν της παρὰ του Κ. Γρήν προταθείσης προεξοφλητικής τραπέζης, δια δε του άλλου θέσσε τας βάσεις επί των οποίων θέλει συστηθή όσονούπω έθνική δανειστική τράπεζα επί ύποθήκη και ενεχύρω και προσεκάλεσε την ειρημένην Γραμματείαν να συνιάξη όσον τάχιον και υποβάλη εις το Συμβούλιον του Κράτους το προς τον σκοπόν τούτον απαιτούμενον νομοσχέδιον.

Ίδου εν περιλήψει αι βάσεις των περιών ο λόγος δύο τραπέζων η του Κυρίου Γρήν θέλει έχει κατά το παρόν έως δύο εκατομμύρια δραχμών ως κεφάλαια τα οποία δύνανται να αυξηνηθώσιν ακολουθώς, θέλει δε ενεργεί προεξοφλήσεις γραμματίων εμπορικων και επιχειρήσεις συναλλαγής (opérations de change) διοικουμένη από συμβούλους και διευθυντάς εκλεγόμενους υπό των μετόχων της τραπέζης.

Της επί ύποθήκη και ενεχύρω τραπέζης αι βάσεις είναι αι εξής: τα κεφάλαια της θέλουσιν ορισθή επί του παρόντος εις εξ εκατομμύρια τα οποία θέλουσιν συγκροτηθή δια μετοχών εξών η Κυβέρνησις θέλει λάβει εϋθὺς εξ αρχής τουλάχιστον εν εκατομ. η διευθυνσεις της θέλει άναχτεθή εις συμβούλιον εκλεγόμενον από τους μετόχους η τράπεζα είναι κατάσταση εντελώς ιδιωτικήν, η δε κυβερνησις ουδέποτε και επ' ουδεμιᾷ προφάσει δεν θέλει δύναται να λαμβάνη εξ αυτής χρήματα αι εργασίαι αυτής συνίστανται εις το να δανείζη επί ύποθήκη και ενεχύρω χρήματα μεταλλικά εις μακροτέρας η συντομωτέρας προθεσμίας κατά την επιθυμίαν των δανειζομένων, επί τόκω όσους δεν δύναται να υπερβῆ τα 10 τοις εκατόν η απότεις του δανείου δύναται να γενῆ είτε εις το τέλος της συμφωνηθείσης προθεσμίας δια μιᾶς η και κατά μικρόν εις ετησίαις δόσεις (annuités) Αὗται είναι αι ουσιωδέστεραι βάσεις του καταστήματος τούτου του οποίου την σύστασιν και πρόοδον θέλουσα να ευκολύνη επι μάλλον η Κυβέρνησις δεικνύει εν τῷ διατάγματι τούτῳ την προθυμίαν της να έγγηθη εις τους ιδιώτας μετόχους την ασφάλειαν των μετοχών αυτών μέχρις ού πραγματοποιηθή το κτηματολόγιον.

Τουοιούτρόπως όλαι αι τάξεις των ανθρώπων και γεωργοί και βιομήνοι, και έμποροι, και κεφαλαυχοι θέλουσιν δυνηθή να ενεργώσι τα συμφέροντα αυτών με τρόπον ασφαλή και έπωφελη, και θέλουσιν εκλείψει αι δυσκολίαι όσας παρείχε μέχρι τούδε η έλλειψις κεφαλαίων.

Διά Βασιλικού διατάγματος σήμερον εκδοθέντος οι συνταγματάρχαι Κ. Κ. Γριζώτης, Τσαβέλας και Γιατράκος εδιορίσθησαν ύποστράτηγοι.

ΩΔΗ ΕΙΣ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΝ ΥΠΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ. Εν Αθήναις, 1841.

Καθ' ην στιγμήν ητέλειτο εν τῇ Γαλλίᾳ η ανακομιδή των λειψάνων του Αδικοκράτορος, ο Κ. Παναγιώτης Σουτσοσ προσέθηκε τῇ φωνῇ του εις τον μέγαν ύμνον τον ηχησάντα περι τας όθνας του Σηκουάν. Η πρόθεσις ητο εύγενής και, ανεξαρτήτως της φιλολογικῆς αξίας του έργου του, η τιμή την όποιαν θέλεις ν' αποδώσῃ εις τον μεγαλοεργόν εκείνον άνδρα είναι καθ' έαυτήν και μόνη αξιοπαινος.

Ο Ναπολεόντης εις είναι ανεκτιμήτως άνα πάσαν την Ιστορίαν ο δια την αιωνιότητα άρμωδιώτερον και πατριώτερον συνστάς, είναι πλήρης και άληθειαν άθλητων και μεγαλοπρεπείας αναντιβλήπτου και κλέους άμαράττου, πλήρης, φῶς, και πικρῶν διδαχμάτων.

Πολὺν πρό αὐτοῦ χρόνον, παράδωξον φανόμενον ανεδακνύμετο εις την Εὐρώπην. Ταραχή άνέκυπτεσ ενόμιανε τα πνεύματα, ο νους ήτανε αλλοκώτους ανακαλύψαι, έκέρυττε άπείσι δόγματα και από των θεμελίων αυτών μέχρι της κορυφῆς, το τιμαριαιτικόν και καθολικόν οικόδομημα έσείλυνεν ώσαναι υπό πνεύματος προδρόμου του χριστιανισμοσ κατατροχόμενον.

Ο Ιπανατακτικῶς, λεοντιώσης ήχον ήδη γεννηθή και ήδη επροσημιάζεν εις την ήρακλειαν αυτου άποσταλήν καταστρέφον τας αρχάς καταψεύδων τα νενομισμένα και προφύζουσ εκκόπτων τας συνειδήσεις μετρίκιον επι έσκαρπίζε το έργον των αιώνων και τα πόλυμοχθα παροσγόμενα των γενεών. Κατ' όλιγον δε ο λεοντιώσης ήγένετο λέων.

Είκοσιν έτη επλανήθη άσκόπως, περιτρέχον τα έρείπια, όσα επεσώρυσεν και ζητών εν τῇ έρήμῳ αυτῇ σύντροφον της σφριγώσης ηλικίας του. Μίαν των ήμερών ευρέθη αίφνης κατέναντι του Γαλλικου έθνους, και αναμετρηθέντες οι δύο γίγαντες ενόησαν ότι άμφοτέρωι έβρον το πεθούμενον. Ο Λέων και η Λέαινα συνατήθησαν τελευταίον.

Το πρώτον του ερωτός των έρώχημα ενέπλησε την εικομήνην φρίκης από του ενός μέχρι του άλλου πόλου και τοιαύτη ήτο η έκπληξις της ταραστίου εκείνης στιγμῆς ώστε ενόμιμες ότι η ύπαρξις των όντων διεκόπη κατά πάσαν την έκταση της Εὐρώπης: ο πρώτος αυτών άσπασμός εκλόνησε τον κόσμον και ο γραιώτερος των θρόνων του αιώνος κατέπεσε πρώτον θύμα της μεγάλης εκείνης σφαγίας.

Τότε η γῆ και οι ουρανοί απέβλεψαν εις παράδοξον θέαμα η φρίκη έσπρωξε τα έθνη

INTERIEUR.

ATHENES, le 6 Février 1841.

Les vœux de la nation au sujet de l'établissement d'une banque s'accomplissent aujourd'hui, par les deux ordonnances royales, en date de ce jour, qui viennent d'être envoyées au Ministère de l'Intérieur. — Par l'une de ces ordonnances est autorisée l'établissement de la banque d'escompte, proposée depuis quelque tems par M^r. Green; par la seconde sont posées les bases d'une banque nationale de prêt sur hypothèques, dont les opérations commenceront incessamment. — Cette ordonnance invite le Ministère de l'Intérieur à procéder immédiatement au dressé d'un projet de loi, qui sera soumis à l'approbation du Conseil d'Etat. — Voici en aperçu les bases d'existence de ces deux banques:

Celle de M^r. Green, reposera, pour le présent, sur un capital de deux millions de drachmes qu'il aura la faculté d'augmenter par la suite. — Ses opérations consisteront en l'escompte des billets de commerce et autres opérations de change. Elle sera gérée par un conseil et des directeurs élus par les actionnaires.

Les bases de la banque de prêt sur hypothèques sont les suivantes: — Ses capitaux se composeront pour le moment d'une somme de six millions de drachmes versée par actions, à laquelle le gouvernement contribuera dès le principe, pour une somme d'au moins un million.

L'administration en sera confiée à un conseil élu par les actionnaires.

Cette banque ne sera qu'un établissement particulier: et le gouvernement, sous aucun prétexte ne pourra y emprunter des fonds.

Ses opérations consisteront en prêts sur hypothèques et sur gages en valeurs métalliques, et à des termes plus ou moins éloignés, selon les besoins des emprunteurs.

Le maximum de l'intérêt est fixé 10 pour cent.

Le remboursement des capitaux prêtés aura lieu, soit à l'expiration d'un terme convenu, soit par annuités.

Par son ordonnance le gouvernement, désirant accélérer l'entrée en fonctions de cet utile établissement, déclare qu'il est prêt à garantir aux actionnaires particuliers, les fonds qu'ils apporteront à la banque, jusqu'à l'achèvement des travaux du cadastre.

Toutes les classes de la nation vont donc trouver facilement les moyens, qui leur manquaient souvent jusqu'ici, pour le développement des intérêts industriels et agricoles du pays.

Par ordonnance royale en date de ce jour, M. M. les colonels Kriesiotis, Tzavellas, Iatrakos, Rhodios, et Almeida, viennent d'être promus au grade de Maréchaux-de-Camp.

L'ODE A NAPOLEON DE PANAGO SOUTZO.

A l'occasion de la rentrée en France des restes mortels de l'empereur, M. P. Soutzo a voulu joindre sa voix à l'hosanna qui vient de retentir sur les rives de la Seine. Il a eu en cette circonstance une noble inspiration; et si son ode ne se recommande d'ailleurs par des beautés littéraires que chacun apprécie, cet hommage rendu à l'homme dont l'existence fait époque dans grands événements, serait à ce seul titre, une oeuvre estimable et méritoire.

— La vie de Napoléon est, sans contredit, de toutes les pages de l'histoire, la plus énergiquement construite pour l'éternité; c'est la plus riche en vérités impérissables, la plus imposante de majesté et de profondeur, la plus resplendissante de vie, de lumière et de gloire, la plus sévère, hélas! en rigoureuses leçons.

— Depuis longtemps, avant Lui, on remarquait en Europe un surprenant phénomène. Un mouvement inouï agitait les esprits; l'intelligence enfantait d'étranges découvertes, proclamait de sinistres doctrines; et, de sa base à son faite, l'édifice féodal et catholique frémissait comme au souffle précurseur d'une tempête.

— Le lionceau révolution venait de naître; déjà il préluait à son herculéenne mission, en renversant les principes, en démantant les croyances, en déracinant la foi; dans ses jeux d'enfance il dispersait au vent l'oeuvre de dix siècles et tous les travaux de trente générations.

— Puis le lionceau se fit lion.

— Vingt ans il erra à l'aventure, courant à travers les ruines qu'il avait entassées, et cherchant dans ce désert la compagne de son altière virilité. — Enfin, il se trouva, un jour face à face avec la nation française.

— Les deux géans se mesurèrent d'un regard, et se comprirent du même coup d'oeil. — Ils avaient l'un et l'autre trouvé ce qu'ils cherchaient: le lion et la lionne s'étaient enfin rencontrés.

— Leur premier cri de joie glaça le monde d'un pôle à l'autre, et la stupéfaction de cet épouvantable moment sembla avoir suspendu la vie dans toute l'étendue

— Διά τοῦ αὐτοῦ Β. Διατάγματος ὁ Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας εἰς τακτικὴν ὑπηρεσίαν Κ. Νότης Βότσαρης ἐδιορίσθη Ἱποστράτηγος τῆς τιμῆς.

Διά τῆς σημερινῆς ἐπίσης Β. Δ. ὁ συνταγματάρχης Κ. Ἀνδρέας Λόντος ἐδιορίσθη σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας εἰς ἑκτακτὸν ὑπηρεσίαν, λαμβάνων τὴν τάξιν τοῦ ἀμέσως μετὰ τοῦ εἰς τακτικὴν ὑπηρεσίαν Συμβούλου.

Οἱ συνταγματάρχαι Κ. Κ. Ἰ. Κολοκοτρώνης Βάσος καὶ Ἰ. τοῦ Γούρα Μαμουρῆς ἐδιορίσθησαν ἀνώτεροι Ταξιάρχαι τοῦ Σωτήρος.

— Ὁ Συνταγματάρχης Κ. Ἰσκος ἐδιορίσθη Ταξιάρχης τοῦ αὐτοῦ τάγματος.

— Ἐπίσης καὶ ὁ συνταγματάρχης Κ. Ν. Πιέρης.

— Ὁ Ταγματάρχης Κ. Κυπριανός, ὁ ἰατρός συντάγματος Κύριος Λινδερμάξερ καὶ ὁ Κ. Τσέντνερ ἔλαβον τὸ ἀργυροῦν τοῦ σωτήρος παράσημον.

Καθεκαστήν τὰ πράγματα δικαιολογοῦσι τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔπαυσε τρέφουσα περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς προόδου τοῦ τόπου, αἱ πεποιθήσεις τῆς κοινῆς γνώμης στερεοῦνται περὶ τούτου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ εἶναι τῶντι ἀδύνατον ὡς ἐκ τούτων νὰ μὴ συμπεράνη καὶ ἀναγνωρίσῃ τις τὴν πρὸς τὰ θετικὰ τοῦ Κράτους συμφέροντα καταλληλοτέρων τῶν πραγμάτων ῥυθμισιν.

Ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα τεκμήρια βλέπομεν προδήλως, ὅτι ἔρθετε τελευταῖον τὸ ἔθνος εἰς τὴν πολυπύθνητον ἐκείνην ἐποχὴν τὴν ὁποίαν ὁ τύπος ἀπὸ τὰ ἔτη 1833 ἐπρομάντευσε, ὃ δὲ λαὸς ἐθεώρησεν αἰετοῦ ὡς τὸν σκοπὸν πρὸς τὸν ὁποῖον ἐμελλόν νὰ τείνωσιν ὅλοι αὐτοῦ οἱ ἀγῶνες, ἐννοοῦμεν τὴν εὐτυχῆ κατάστασιν καθ' ἣν τὰ γενικὰ συμφέροντα κατασχέουσι τῆς παντοειδῆς πλάνης ἥτις πανταχοῦ καὶ πάντοτε δύνανται νὰ προκύβῃ ἀπὸ τῆν ὑπερβολικέων τῶν ἰδιαιτέρων φρονημάτων.

Τὸ εὐεργέτημα τοῦτο τὸ ὁποῖον ἀναμφισβητήτως ἀπεκτήσαμεν ἤδη ὀφείλεται, ὅτι καὶ ἂν ἀντιέπωσιν ὀλίγοι τινὲς, εἰς τὴν ἔμφρονα πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως τῆς Α. Μ., πολιτικὴν, ἥτις ὅλη περιλαμβάνεται εἰς τὰς δύο αὐτὰς λέξεις: δικαιοσύνην, ἀμεροληψίαν.

Τί ἔπρεπε τῶντι νὰ κατορθωθῇ διὰ νὰ προληφθῶσι παρ' ἡμῖν τὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀναρχίας, ἥτις παρέλυσεν τὰ ζωτικώτερα τοῦ ἔθνους στοιχεῖα, τί ἄλλο ἔπρεπε νὰ γενῆ πρὸς τοῦτο εἰμὴ ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δικαιοσύνη ἀδυστηρὰ εἰς τὴν παραφορὰν τῶν ἀντιζήλων συμφερόντων τὰ ὁποῖα ἐμερίζοντο τὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπιρροήν, νὰ λυθῶσιν ἀμεροληπτῶς τὰ πολιτικὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα διὰ τὰς ἀμοιβαίας ἐχθροπαθείας διήρσαν τὸ Κράτος εἰς τόσα στρατόπεδα ὅσα ἔτρεφε κόμματα καὶ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐμφρόνως εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους αἱ ἀρχαὶ τὰς ὁποίας ἀπασαὶ αἱ νεώτεροι κοινωναὶ παρεδέχθησαν ὡς κανόνα διαγωγῆς καὶ ὡς ὄρον ὑπάρξεως.

Βεβαίως ἐπὶ πολὺν χρόνον δύσκολον ἦτο νὰ πιστοποιηθῆται βῆμα πρὸς βῆμα ἡ συνεχὴς ἐπιτυχία τοῦ κυβερνητικοῦ αὐτοῦ πολιτεύματος ὡς πρὸς τὸ δημόσιον πνεῦμα καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐθνικῆς ἐνημερίας. Πολλὰκις μάλιστα, καὶ ἂς συγχωρήσωμεν κατὰ τοῦτο τὴν ἀδυστομίαν προσωπικῶν τινῶν φρονημάτων, πολλὰκις λέγομεν περιστάσεις ὅλως τυχαῖαι ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τινῶν ὡς ἀπόδειξις τοῦ ὅτι τὰ μέτρα τῆς ἐξουσίας ἦσαν ἢ ἀνεπαρκῆ ἢ μὴ κατάλληλα· ἀλλ' ἤδη ὅτε εὐκολοὶ εἶναι ἢ μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος παραβολῆ, εὐκολοὶ εἶναι ἐπίσης νὰ πιστοποιηθῇ ἡ διαφορὰ τῆς πρὸ τινῶν ἐνιαυτῶν καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐνημερίας τὴν ὁποίαν ἤδη ἀπολαμβάνει.

Ἦρὸ μικροῦ εἰσέτι ἡ ἐνέργεια τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν πλεόντων ὡς θρίαμβος κόμματος κατὰ κόμματος, καὶ ὑπὸ τινῶν ἀτόμων, ὡς μέσον τοῦ νὰ στερεωθῶσιν εἰς ὑψηλὴν τινα θέσιν, μεταχειριζόμενα ὡς ὑπαλλήλους τῶν εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν τὰ συνήθη ὄργανα τῶν θελήσεών των, τῶν φρονημάτων καὶ τῶν ἰδίων των συμφερόντων. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐκυβερνᾶτο τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἐρρίκωσε τὴν ἰδέαν ταύτην εἰς τὰ πνεύματα τῶν πλειοτέρων· καὶ ὁ ἐξετάζων ἀπαθῶς τὰ πράγματα φυσικωτάτην θέλει τὴν εὐρεῖ.

Ἦδη δὲν ὑπάρχει ἔσως Ἑλλήνι μὴ κατανοήσας ὁποῖα τὰ καθήκοντα τῶν ἀρχόντων καὶ διεπόντων τὰ δημόσια πράγματα· μὴ ἀναλογιζόμενος ὁποῖα τὰ συστήνοντα τὴν ἐξουσίαν σοιχεῖα, καὶ μὴ αἰσθανόμενος βαθέως ὅπόσον διαφέρουσα εἶναι ἡ εὐσυνείδητος καὶ ἀφιλοκερδῆς διαχείρισις τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας.

Πρὸ μικροῦ ὁμοίως τὸ ἔθνος ἦτο διηρημένον, ἂν ὄχι βασιμῶς κατ' ἐπιφάνειαν τοῦλάχιστον εἰς κόμματα ἀντιφερόμενα, τὰ ὁποῖα εἴτε ἀπὸ πεποιθήσιν, εἴτε ἀπὸ συμφέρον, εἴτε πλανώμενα, ἦσαν τὰ μὲν ὡς πρὸς τὰ δὲ, ἔτοιμα νὰ λησμονήσωσι ὄχι μόνον τὸ γενικὸν ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἰδιαίτε-

πρὸς τὸν ἥρωϊσμόν, στρατοὶ ἀπειράριθμοι περιστόχισαν τοὺς δύο κολοσσούς διὰ νὰ παραξίωσι τοὺς ἔρωτάς των ἢ τοῦλάχιστον νὰ περιστεύωσι τὴν εὐγονίαν των, ἀλλὰ τὸ ὑπερήφανον ζῆλος, μὴ παγντάσαν ταραττόμενον ἀπὸ τῶν ὑλαγμῶν τῆς συμπεφυρμένης Εὐρώπης μῶλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤξισεν μὲ ἓν λάκτισμα ἢ ἑλέμημα νὰ ἐξοντώνη τοὺς ἀμυήτους ὅσοι ἐτόλμων νὰ προσέθωσαν εἰς τὸν κόπον ὅπου ἐτελείτο τὸ μυστήριον.

Καὶ ἡ Ἀσία εἰς τὰς κραταῖας ἀγκάλας τοῦ ἀδματάτου αὐτῆς ἔραστοῦ περισφιγχομένη, ἐγένετο ἀκαταπαύστως, καὶ τὰ γεννήματα αὐτῆς ἐπλήρουν τὴν αἰκουμένην, τὴν φρίκην, τὴν ἐλπίδος καὶ πάντα αὐτῆς γόνον παρηκολούθει νέα μανίας παραφορὰ.

Ἡ πικρὰ καὶ ἡ μήτηρ ἠράσθησαν μόνον διὰ νὰ θαυματουργήσωσιν καὶ ἐπομένως κατασπατάλουν προθύμως τὰ ἐσπαράχμενα μέλη τῶν ἀναξίων αὐτῶν τέκνων καὶ εἰς λήθην παρέδιδον μεταξὺ τῶν εἰρητίων, πάντα ὅσα ἔφερον νοθεύσεως τινος σφαγῆδα.

Ἐπὶ δὲ τέλος τοῦ θαύμα ἐπαρήχθη.

Ἡ Δέων τότε ἐξηπλόθη ἐν τῇ ἀγρία αὐτοῦ μεγαλειότητι ἀπὸ τῶν Ἀλπεων μέχρι τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰνίου μέχρι τῆς Μεσογαίου καὶ κατακοιμήθη ὑπερρφάνως ἐπὶ τοῦ σταδίου αὐτοῦ τῆς ῥώμης τῶν ψυφίφων εὐφροσύνης. « Καὶ ὁ λόγος σὸς ἐγένετο ».

Ἡ μήτηρ ἔλαβε τὸ νεογόνον, τὸ ὕψιστον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς νίκης κατέπροσθεν τῆς ἐκπλαγέσεως οὐκαμμένης καὶ τὸ περιέφερον ἐν θριάμβῳ ἀναμίσρον τῶν Βασιλείων τὰ ὁποῖα ἀλλήλοδιαδόχως ἐκωπτον τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τοῦ γιγαντώδους ἐκείνου μετώπου, τῆς ἱερᾶς αὐτῆς τραπέζης τῶν νεωτέρων ἰδεῶν καὶ ἐχαίρετον ἐκ συμφώνου τὴν ἀνατολήν τοῦ μεγάλου ἀνδρός.

Αὐτὸς δὲ ὑπερρφάνως ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς κραταῖας μητρὸς τοῦ ἥτις ἀφειδῶς τῷ ἐπρομήθευε τὸ ἀγνότερον τῶν γενναίων αἱμάτων τῆς ἔγραφεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ὑπαγρυμμένως, τὴν ἐξήγησεν τῆς μυστηριώδους γεννήσεώς του εἰς γλώσσαν τῶν αἰώνων.

Παντοῦ τὸ γοργὸν ἔβμα τοῦ ἐγράφε βαθέως εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἔθνων τὴν ἀρχὴν νέας ἐποχῆς, ἐνῶ κατοπίασεν αὐτοῦ ἡ χαλκὴ φωνὴ τοῦ πολέμου ἐδίδασκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου αἰνίγματος τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

Ἀφοῦ δ' ἠρμήνευσε καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον, ἀφοῦ ἐξήγησε καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀπεστολήν, κορσῶ εἰς ἑλέπων μὲν τοὺς ἀνθρώπους αἰετοῦ δούλους τῆς σιδηρᾶς θελήσεώς του,

— Par la même ordonnance M. le Conseiller d'Etat *Noti Botsari*, a été nommé au grade honoraire de *Maréchal-de-Camp*.

Par ordonnance royale de ce jour, le Colonel *Andréa Londos* est nommé Conseiller d'Etat en service extraordinaire, son rang dans ce corps étant déterminé immédiatement à la suite des Conseillers en service ordinaire.

Les colonels *I. Colocotroni, Vasso, et Jean de Gouras*, ont été promus au grade de Grand Commandeur de l'ordre Royal de Sauveur.

— Le colonel *André Iskos*, a été promu au grade de Commandeur du même ordre.

— Le colonel *N. Pierri*, a été promu au grade d'officier du même ordre.

M. M. le major *Kyprianos*, le médecin de régiment *Linderma-ger* et M^r. *Tzeller*, ont été décorés de la croix d'argent du même ordre.

Chaque jour vient ajouter une justification de plus aux prévisions du gouvernement, relativement à la marche du pays dans la voie ouverte à son développement moral et politique. L'opinion publique se dessine de moment en moment avec plus de précision, et il est impossible de n'y point reconnaître un progrès manifeste, dans le sens le plus avantageux aux intérêts positifs de l'état.

A une foule de symptômes frappans on s'aperçoit qu'enfin la nation est arrivée à l'époque tant désirée, prédite en 1833 par la presse, et toujours considérée par les masses comme le but où devaient tendre tous les efforts de la nation. Nous voulons dire à cet état si salubre de choses, où les intérêts généraux dominent les erreurs qui peuvent toujours et partout résulter d'une exagération quelconque des opinions particulières.

Ce bienfait dont l'existence est désormais incontestable est dû, quoiqu'en disent quelques personnes, à la sage politique qui a été adoptée par le gouvernement de S. M. et toute politique se résume en ces mots: *justice, modération, impartialité*.

Que s'agissait-il en effet de faire, pour conjurer en Grèce, les déplorables conséquences d'une anarchie qui avait déjà éterné les organes vitaux de ce pays, si non: opposer à l'intérieur, une justice sévère aux débordemens des intérêts rivaux qui se partageaient l'influence sur le peuple; prononcer avec impartialité sur les questions politiques, dont l'intolérance mutuelle avait divisé l'état, en autant de camps qu'il nourrissait de factions, et appliquer, avec une sage modération, aux besoins de la nation, l'influence des principes que toutes les sociétés modernes ont admis comme règle de conduite et comme condition d'existence?

Certes, pendant longtems il a été difficile de constater pas à pas la continuelle réussite de l'action gouvernementale sur l'esprit public et sur l'affermissement du bien être national. Souvent même, et nous devons ici excuser la faiblesse de certaines jugemens personnels, souvent même disons-nous, on a cru voir dans des circonstances purement accidentelles, le signe de l'insuffisance ou de l'inopportunité des mesures du pouvoir. Mais aujourd'hui qu'entre le passé et le présent une comparaison peut-être facilement établie, il est facile aussi de constater la différence de l'état de la Grèce d'il y a quelques années et de la situation dont elle jouit déjà.

Il n'y a pas encore très longtems que l'exercice de l'autorité gouvernementale n'était considérée par la plupart, que comme le triomphe d'un parti sur un parti rival, et comme un moyen pour quelques personnalités, de se consolider dans une position supérieure, en groupant au dessous d'eux dans les emplois publics, les organes ordinaire de leurs volontés, de leurs croyances et de leurs intérêts particuliers. La manière dont la nation grecque avait été administrée sous la domination ottomane avait enraciné cette façon de penser dans l'esprit du plus grand nombre, et elle n'est que d'un aspect fort naturel pour quiconque en recherche froidement la cause.

Actuellement il n'est peut-être pas un seul grec qui n'ait bien compris quels sont les devoirs des personnes investies de l'autorité et de la direction des affaires, qui ne se rende compte des élémens qui dsivent entrer dans la combinaison du pouvoir, et qui ne sente vive-

de l'Europe. — Leur première étreinte donna à l'univers une secousse puissante, et le plus orgueilleux des trônes de ce siècle s'éroula dans le sang du premier sacrifice. — Alors la terre et les cieux assistèrent à l'étrange spectacle de la peur poussant les nations à l'héroïsme. — D'innombrables armées se pressèrent autour des deux colosses, pour troubler leurs amours ou du moins pour en conjurer la fécondité; à peine, d'un souffle ou d'un regard, anéantir les profanes assez téméraires pour approcher du temple ou s'accomplissait le mystère. — Et la lionne, sous l'étreinte puissante de son indomptable amant, produisait sans relâche des êtres dont l'apparition remplissait tour à tour le monde de terreur ou d'espoir. — Mais à chaque nouvel enfantement, succédait un nouveau transport de

— Le père et la mère, qui ne s'étaient aimés que pour enrichir les cieux d'un nouveau prodige, dispersaient à l'envi les membres déchirés de leurs indignes enfans, et rejetaient dans l'oubli, parmi les ruines du passé et les erreurs du présent. — Enfin il naquit. — Le lion étendit alors sa sauvage majesté des Alpes à l'Océan et du Rhin à la Méditerranée, puis s'assoupit orgueilleusement sur ce puis théâtre de sa vigueur, en murmurant avec satisfaction: VERBUM CARO FACTUM EST! — La mère prit alors son nouveau né et l'éleva sur le pavois des victoires à la face du monde confondu. Triomphante, elle l'emportait à travers les empires qui s'inclinaient tour à tour devant ce large front, tabernacle des idées nouvelles, et saluaient de concert l'apparition de l'homme du desin. — Lui, fierement appuyé sur sa robuste mère, qui lui prodiguait avec amour le plus pur de son sang généreux, il proclamait sa venue et son apostolat, dans un langage monumental. Et partout, son pas rapide gravait profondément dans

ρον συμφέρον, μόνον και μόνον δια να εμποδίσωσι την ανάπτυσιν του δεινός η δεινός ατόμου, η την ανάπτυσιν του δεινός η δεινός σχεδίου. όποτε σήμερα, δυνάμεθα να το εϊπωμεν με μεγάλην ευχαρίστησιν, όχι μόνον δέν υπάρχει εις την Ελλάδα επιβρόον κόμμα, άλλ' είναι αξιοπαρατήρητον ότι εκαστος άπωθει ως υβριν την ύπόθεσιν η την ύποψίαν ότι άνήκει εις έν κόμμα, και ότι πρό τινος καιρού ούδεις τολμά ν' άποδειχθῆ εναντίος εις άτομον η εις ιδεάν, επί τη προφάσει ότι τó μέν έχει άλλα φρονήματα, η δέ άνήκει εις άλλην φατρίαν.

Δέν είναι επίσης πολυς καιρός όποτε οι βαθμοι και τα δημόσια ύπουργήματα έθεωρούντο εις την Ελλάδα ως μόνα μέσα ύπαρξέως έντίμου και σταθεράς. όποτε οι Έλληνες έσωρεύοντο εις τας Γραμματείας, άπαιτούντες, ως χάριν, ως άμοιβήν, ως πληρωμήν όφειλῆς από μέρους του δημοσίου, βαθμόν η δημόσιον ύπουργήμα. Αι ιδέαι αύται έσαν συνέπεια της Τουρκοκρατίας, επί της οποίας το ύπουργήμα έθεωρείτο ως πλούτος κεκτημένος. Άλλά σήμερα όχι μόνον τα έπιστημονικά η βιομηχανικά έργα έσυρον την προσοχήν των μη δυναθέντων να έμβωσιν εις το στρατιωτικόν η πολιτικόν στάδιον, άλλ' είδομεν πολλούς εκ των άξιωματικών και εκ των πολιτικών υπαλλήλων παραιτηθέντας από της ύπηρεσίας, και επιχειρισθέντας έργα έπικερδέστερα, είτε γεωργικά, είτε τεχνικά, είτε έμπορικά, είτε βιομηχανικά.

Η Κυβέρνησις, προνοούσα περί του μέλλοντος του Κράτους, ώφειλε δια παντός μέσου να ενισχύσῃ την όδόν ταύτην και δέν το ήμελησε. Όσα και άν λέγωσιν από καιρού εις καιρόν αι έν Αθήναις δημοσιεύόμεναι έφημερίδες, ύπάρχει εις την Ελλάδα μεγάλη και γενική άδιαφορία ως προς πάντα τα μη άμέσως συνδεόμενα με τα θετικά των βιομηχανών τάξεων συμφέροντα, με την ήθικην ανάπτυσιν της νεολαίας και με την στερέωσιν των καθεστώτων.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

Ο ΛΙΩΝ.

Το πρώτον άρθρον του 227 αριθμού του επιγράφεται αι Κυβερνήσεις και οι λαοί και επικρίνει με πολλήν μετριόρροσύνην όλην την σημερινήν κατάστασιν της Ευρώπης.

Κατωτέρω άπαντώμεν άρθρον επιγραφόμενον η Έλληνική Ορησκεία, άνταροφή και εκπαίδευσις περιέχον τα άτομικά φρονήματα άνθρώπου τινός ύπογραφόμενου Χ. Θ.

Ο Αίών ψεύδει αυθορμήτως όσα προηγούμενος έδημοσίευσεν περί τινος σχεδίου άποικισμού, επίσης ψεύδει τα παρ' αυτού προβήθέντα από πηγής έσφαλμένης περί της μεταρρύθμισέως του περι τύπου νόμου.

Έπειτα έκθέτει την ανάγκην της έν τη Ελλάδα έγκαταστάσεως τραπέζης δανειστικής επί ύποθήκην.

Τελευταίον παρατηρεί τινα περί της σημερινής καταστάσεως των ειρηνοδικείωνμας.

Η ΑΘΗΝΑ. Άρ. 785

Άπορεί τίνες οι λόγοι δια τους όποιους Κυβερνήσεις τινές άπορεύουν τα κατάστασιν. Καταβάλλει δέ προσεχέμενα παρ' αυτους με την συνίτην αυτών είνικαταιν και λογικην να γεμισθῃ τās τέσσαρες της στήλας.

Ο έπόμενος αριθμός της πραγματεύεται περί των προϋπολογισμών και μολονότι η Αθήνα δέν τους είδεν άκόμη δέν άμελεί να τους κρίνη και να τους κατακρίνη.

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΙΛΗΣΕΙΣ.

Σήμεραν έτελέσθη εις Αθήνας η άμφιετηρίς της ευτυχούς άφιξέως της Α. Μ. Κατά την χαρμόσυνον ταύτην ήμέραν ο λαός της πρωτεύουσας έδειξεν αυθις τα όποια τρέφει προς τον πολυπόθητον άρχηγόν του έθνους αισθήματα, διάφοροι δέ σπουδαίαι της Κυβερνήσεως άποράσεις έδωκαν άφορμήν εις τας λαμπρότερας έλπίδας και έκίνησαν την γενικωτέραν ευχαρίστησιν.

Εις Εύβοιαν καθ' όλου τοūs συγχωρημένους δήμους έγεινεν η έναρξίς των δημαρσιών αιτινες προχωρούν με μεγίστην ήσυχίαν.

— Θεωρουμένης αναγκαίας της παρουσίας του Διοικητού Ύδρας εις Πόρον δια τās ενεργουμένας δημαρσιείας, μετέβη ούτος από την 13 εκετ.

— Εις την διοίκησιν Αττικής ενεργούνται όλονέν αι δημαρσιείαι, τινές δέ και έπεραιώθησαν, ως αι του δήμου τρίτης τάξεως Έλευσινίων, όπου ο Διοικητής έδιόρισεν ήδη, δυνάμει της οποίας έχει από του Νόμου πληρεξουσιότητα, δήμαρχον τον Κύρ. Αναγνώστιν Γλιάτην.

— Καθ' όλον το Κράτος ύπάρχει άκρα ήσυχία και ασφάλεια.

— Η τιμή του σίτου έλαβεν αύξησην τινά ως παρατηρήθη εις τας τελευταίας περί τιμής των προϊόντων έκθέσεις.

— Μ' ευχαρίστησιν παρατηρήθη ότι έπευφημίσθη έν γενεί το μέτρον της επί των Έσωτερικών Γραμματείας περί της άπαγορεύσεως των πνευματικων κατακλίων δέ καθ' έσπέραν επί των έρειπίων ενός θρόνου και ακούων εις πάντα αυτού άρθρον τα ήθη άποκαλεώντα αυτον Μέγα γ, έμπλησθείς άθανασίας και την παντοκρατίαν άνειρερούμενος, περιεφρόνησε τον κόσμον και ύψωσε προς την ούραγόν το άπειλατικόν του όμμα.

Άλλά τότε ο θεός έργάσθη αυτοῦ.

Τοιούτος ο λαμπρός μύθος, τον όποιον ο Κ. Παναγιώτης Σούτσος ήθέλησε να ψάλλῃ εις την άρμενικήν μας γλώσσαν καθ' ην στιγμήν η Γαλλία όλη άνέστη δια να ύμνησῃ τον νέον αυτον θρίαμβον του δαίμονος των νεωτέρων γεννεών και ν' ανοίξῃ τās πύλας του Παγνίου εις τον μέγαν έξώριστον.

Ούδεις των κατά τα τελευταία τριάκοντα έτη έν τη Ευρώπη άκμασάντων ποιητών δέν παρέλθεν χωρίς να σταματήσῃ έκθαμβος ένόπιον της τεραστίου αυτης εικόνας, χωρίς να κλίη γόνυ άπέναντι του μεγάλου όντος του αντιπροσωπεύοντος αυτην, και πάντες ήγήθησαν από της προσευχής αυτών λαμπρότεροι και ήρωαται του θαύματος θερμότεροι, όσωνι να έστόλισεν η αυτοκρατορική πορφύρα τα μέτωπά των με άκτινοβολον άναγκάκιλλον της άκοιμήτου λάμψεως της.

Αλλ' όμως ούδένος των ποιητών τούτων τα έργα δέν ευχαρίστησαν τον κόσμον και όλων όμοῦ οι ύμνοι άν εις δέσην μίαν συνήπτοντο ήθελον εισθαι μακράν άκόμη του μεγάλου έπους το όποιον θέλει ποτέ ήγήσει από των χειλέων όλων των ένθων έν χερσῶ φαλλόντων.

Τον Αγγλίαν ύμνησεν άξίως ο Όμηρος, τον Αλεξανδρον και τον Καίσαρα έκρινεν πρεπόντως η ιστορία. άλλ' οι αλιόνας θέλουσι σωρευθῆ πολυάριθμοι πριν η μορφώσασι συλοβάτην Ικανόν να φέρῃ τον Ναπολέοντα έν άνέσει καθεζόμενον.

Αιτι ο Ναπολέων δέν είναι μόνον μέγας στρατηγός, μέγας νομοθέτης, μέγας ήγεμών δέν είναι ούδέ Έλλην, ούδέ Ρωμαιο, ούδέ Γερμανός, ούδέ Γαλάτης, γεννηθείς από άνδρός και γυναικός. είναι τέκνον του κόσμου όλοκλήρου.

Ο θεός έποίησε την ελληνικήν φιλοσοφίαν δια να μορφώσῃ έπειτα την διάνοιάν του, τον χριστιανισμόν δια να έμπνεύσῃ την καρδίαν του και την Ρώμην δια να χαλκώσῃ την αυτοκρατορικήν του παγοπλίαν.

ment l'interet qui se rattache a l'exercice consciencieux et desintereesse des emplois publics.

Il n'y a pas longtems non plus que la nation était, si non jusqu'a sa base, du moins a sa superficie, divisee en factions rivales qui, soit par conviction, soit par interet, soit par suite d'erreurs, étaient en regard les unes des autres, pretes a oublier non seulement l'interet general, mais souvent leurs interets particuliers, dans le seul but de mettre des entraves a l'elèvement de telle ou telle personne, ou au developpement de tel ou tel projet. — Tandis qu'aujourd'hui, on peut le dire avec une profonde satisfaction, non seulement il n'y a plus en Grece de faction influente, mais il est même a remarquer que chacun repousse comme une injure, la supposition ou le supçon d'appartenir a un parti, et que depuis quelque tems déjà, nul n'oserait paraître l'adversaire politique d'une personne ou d'une idee, sous pretexte que l'une serait d'une opinion differente, ou que l'autre appartiendrait a un autre systeme.

Il n'y a pas longtems non plus, que les grades, les fonctions, les emplois, seuls étaient en Grece considerés comme un moyen d'existence honorable et certain, on se pressait en foule aux abords des ministères pour solliciter, exiger, poursuivre, comme une faveur, comme une recompense, comme le paiement d'une dette de la part de l'etat, une place ou un emploi du gouvernement. — Ces idées aussi étaient le reste des conséquences du gouvernement ottoman, sous lequel en Grece, un emploi était une fortune toute gagnée. — Mais aujourd'hui non seulement les travaux scientifiques ou industriels ont déjà absorbé l'attention de ceux qui n'ont pu jusqu'ici trouver une issue pour entrer dans la carrière du service civil ou militaire, mais nous avons même vu qu'un grand nombre d'officiers d'employés ont sollicité et obtenu leur démission, pour aller se livrer a des travaux plus personnellement avantageux, soit dans l'agriculture, soit dans le commerce, soit dans l'industrie.

Le gouvernement a dû, en vue de l'avenir de l'etat, encourager cette tendance, et la favoriser de tous ses moyens. Le gouvernement n'a pas negligé de la faire; et quoiqu'en disent encore de tems a autre, les journaux qui se publient a Athenes, il existe en Grece une profonde et generale indifference, a l'égard de tout ce qui ne se rattache pas directement aux interets positifs des classes laborieuses, au developpement moral de la jeunesse et a l'affermissement de l'ordre établi.

REVUE DES JOURNAUX.

LE SIÈCLE.

Le N°. 227 de cette feuille contient d'abord un article, intitulé: les gouvernemens et les peuples, où l'on fait modestement la critique de tout ce qui existe aujourd'hui dans l'Europe.

— Plus loin on lit dans le Siècle un autre article intitulé: religion, éducation et instruction hellénique, où sont exposées les pensées individuelles d'une personne qui signe Ch. O.

— Le Siècle dément lui même les assertions qu'il avait dernièrement publiées, au sujet d'un projet de colonisation qu'on attribuait au gouvernement. — Il dément en même tems ce qu'il avait aussi avancé, d'après des renseignements mal établis, relativement a la liberté de la presse qui disait-il était sur le point d'être réduite par une prochaine loi.

— Le Siècle s'occupe ensuite de la nécessité en Grece de l'établissement d'une banque de prêt sur hypothèques.

— Enfin il parle des juges de paix du royaume et se livre a leur sujet a quelques pides considerations.

LA MINERVE.

Le N°. 785 de ce journal s'écrit que les raisons qui portent un grand nombre de gouvernemens a éviter les constitutions, sont inconcevables. — Sur ce thème, la Minerve declame avec son éloquence et sa logique habituelles, et réussit ainsi a remplir ses quatre colonnes de rigueur.

Le N°. 786 de la même feuille s'occupe de la rédaction des budgets, et bien que la Minerve ne sache encore rien a leur égard, elle ne se fait faute, ni de critique, ni de jugemens. Elle va même jusqu'a préjuger sur les opinions futures du Ministère et du Conseil d'Etat. — Aussi doit-on s'attendre a voir la Minerve parler avec un désintéressement et une impartialité exemplaires, quand les faits se publieront.

FAITS DIVERS.

Aujourd'hui a été célébré a Athenes l'anniversaire de l'arrivée en Grece de S. M. — Cette solemnité a été remarquable par les sentimens que la population de la capitale a manifestés, sentimens dont l'expression avant puisé encore plus de vivacité, dans la satisfaction

l'histoire des nations, la date d'une ère nouvelle, tandis que derrière lui, la voix de bronze des batailles donnait a l'humanité la solution de cette vaste énigme appelée RÉVOLUTION FRANÇAISE.

— Puis, quand il eut enseigné le passé et l'avenir, quand il eut dit sa cause et sa mission, — a force de trouver les hommes esclaves de sa rude volonté, a force de s'endormir chaque soir sur les débris de quelque trône, a force d'entendre les nations le saluer chaque matin du nom de GRAND, — rassasié d'immortalité, rêvant la toute-puissance, il prit le monde en dédain, et leva vers le ciel son regard impérial, ax.

— Alors Dieu s'indigna. — C'est cette magnifique légende, que trente ans plus tard, Mr. Soutza a voulu raconter aussi a son pays dans l'harmonieux dialecte des hellènes, alors que la France se levait pour célébrer une nouvelle victoire du genie des tems modernes, et pour ouvrir le Panthéon au grand exilé.

— Depuis trente ans aucun poète n'a passé sans s'arrêter saisi d'admiration, devant cette prodigieuse histoire, sans fléchir le genou devant la grande figure qui la résume et symbolise l'avenir; — et tous se sont relevés plus beaux et plus enthousiastes, comme si la pourpre impériale eut laissé sur leurs fronts un radieux reflet de son immortelle splendeur.

— Cependant aucun d'eux n'a assez fait pour que le monde soit content; et tous leurs chants, réunis en une seule hymne, seraient encore loin de la grande épopée qu'un jour chanteront tous les peuples en choeur.

— Achilles a été dignement célébré par Homère, Alexandre a été compris, Cesar a été jugé; — Mais les siècles s'entasseront en grand nombre, avant de former un piedestal assez vaste, pour que Napoléon s'y assoie a son aise:

— Car Napoléon n'est pas seulement un grand capitaine, un grand législateur, un grand prince. — Ce n'est ni un grec, ni un romain, ni un germain, ni un gaulois, né d'un homme et d'une femme: — Napoléon est l'oeuvre du monde entier.

— Dieu créa la philosophie grecque pour en former plus tard son intelligence.

κῶν συγγενειῶν τῶν διοικούντων με τοὺς διοικουμένους: τινὲς μάλιστα τῶν διοικητῶν ἐξεφράσθησαν ὅτι καλὸν ἦτο τὸ μέτρον τοῦτο νὰ γενικευθῆ καὶ ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν διαφόρων κλάδων τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ὁ Χασσάν Πασᾶς, πρῶην στρατιωτικὸς διοικητὴς Σμύρνης, ἐδιορίσθη πρόεδρος τοῦ ναυαρχικοῦ συμβουλίου.

Ὁ Κ. Ρεδοῦζης, διερχόμενος τῆς Α. Ε. τοῦ Σεῖδ Πασᾶ ἐδιορίσθη μέλος τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου.

Ὁ Σαρίμ Ἐφέντης, ὅστις μέχρις ἐσχάτως ἐξεπλήρου ἔργα πρέσβους εἰς Περσίαν καὶ κατ' αὐτὰς ἐδιορίσθη δευτερόβαρτος εἰς Σαΐδα, ἐφάσεν ἐνταῦθα τὴν παρελθούσαν πεμπτην.

Ὁ Νουρί Βεῖς, Καπουκεγαγιάς του διοικητοῦ Κρήτης Μουσταφᾶ Πασᾶ ἐδιορίσθη ἔφορος τῶν ποτῶν ἀντὶ τοῦ Ὄσμάν Βεῖ τοῦ ὁποίου προκηγγελλόμενος ἤδη τὸν διορισμὸν ὡς Μουσταφᾶ τῆς Α. Ε. τοῦ Ριζᾶ Πασᾶ.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἰσλιμίας ἐπροσέλασε διὰ τινῶν ἀειρετῶν πράξεων του τὴν δυσἀρεσίαν τοῦ λαοῦ, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐγένετο καὶ μικρὰ τις στάσις ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ. Ἡ περίστασις αὕτη θέλει, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ἐπισημῆσαι ὅλην τῆς Κυβερνήσεως τὴν προσοχὴν.

Τὸν Χατοῦ Ἐθὲμ Ἐφέντη μὴ δεχθέντα τὰ ἔργα τοῦ δευτερόβαρτος τῶν Ἀδάνων, διεδόθη ὁ Ἐμὴν Ἐφέντης, ἀδελφὸς τοῦ ποτε Περτέβ Πασᾶ.

ΑἴΓΥΠΤΟΣ.

Ἀλεξάνδρεια 18 Ἰαννουαρίου

Καθὼς ἐβρέθη ἤδη, ὁ μοίραρχος Ναπιέρος ἀφῆκε εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν 8 ἔκλεισεν ὀριστικῶς, κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεώς του, τὴν σύμβασιν τῆς ὁποίας οἱ πρῶτοι ἔροι ἐπέθεσαν τὴν 27 Νοεμβρίου.

Τὴν 10 ἐφάσεν ὁ Ὀθωμανὸς Ναύαρχος Ἰαδὲρ Πασᾶς, ἐν συνοδίᾳ τοῦ Μεσλοῦμ Βεῖ φέροντος ἀπάντησιν τοῦ μεγάλου Βεζίρη εἰς τὴν περὶ ὑποταγῆς πράξιν τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ ἄμφοτεροὶ ἔτυχον τῆς εὐμενεστέρως παρὰ τῷ Πασᾶ δεξιότητος.

Τὴν 12 πρὸς μεσημέριαν, ὁ Ὀθωμανὸς Ναύαρχος ἔβασε τὴν σημαίαν του ἐπὶ τοῦ Μαχμουτιέ: καὶ ἐχαίρετόν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν στόλων κατὰ τὰ νενομισμένα.

Ἀνευδότως ἠσχοιοῦντο εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου, ὅστις ἐμελλε μετ' ὀλίγον ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Μαριμαρίταν.

Ὁ Μοίραρχος Κύριος Ναπιέρος εἶχε συνεγεῖς συνεντεύξεις μετὰ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ, ὅστις καθεκάσθη τὸν ἐπιτελοῦν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Τὴν 12 πρωῒς τὸ Αἰγυπτιακὸν ἀποκρίνητον ὁ Γενναῖος ἀνεχώρησε διὰ τὴν Συρίαν φέρον τὸν Σαμὶδ Βεῖ κομιστὴν νέων δόχητων διὰ τὸν Ἰβραήμην.

Τὴν 17 ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν Λιμένα ὁ Ταχιρί Βαχρί φέρον τὸ φερμάνι τῆς Πόρτας, δι' οὗ ἀπονέμεται ἡ κληρονομία τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν Μεχμέτ Ἀλῆ: ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἦλλον καὶ πλήθος Ὀθωμανοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ ἐπιφορτισμένοι νὰ μεταρρυθμίσωσι ὅλην τὴν προσωπικὴν τῶν ἐπιτελῶν τοῦ στόλου.

Ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς ἐν πλήρει διβανίῳ εἶπεν ὅτι δὲν θέλει ἀπαιτήσῃ οὐδὲ ὀβολὸν δι' ὅλα τὰ ἔξοδα ὅσα τῷ ἐπροξένησε καὶ θέλει εἰσεῖν τῷ προξενίῳ ὁ Ὀθωμανικὸς στόλος, καὶ εὐρέθησαν ἀνθρωπὸν καλοκάγαθοι ἀπορήσαντες διὰ τὴν γεναιότητά του αὐτὴν ὑπεσχεθῆ δὲ νὰ δώσῃ εἰς τὸν στόλον δύο μηνῶν τροφᾶς καὶ ἐπροσδιόρισεν ἐπὶ τὰ πλοίαρχους δικρότων καὶ 123 ἀξιωματικὸς Αἰγυπτίους παντὸς βαθμοῦ, οἵτινες ἀδεία τῆς Πόρτας θέλουν ἐπιβῆ ἐπὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου καὶ ὑπηρετήσῃ ἐν αὐτῷ διαρκούτως τοῦ ἀπὸ Ἀλεξάνδρειας πλοῦ.

Εἶναι ἤδη βέβαιον ὅτι ὁ ἀντιναύαρχος Κ. Ὑγῶνος ἐδιορίσθη ὑποναύαρχος καὶ ὅτι ὁ πλοίαρχος Δικρότου Κ. Δυμόντος Δυβίλος ἐπροβιβάσθη ἀντιναύαρχος. Τὸ τεκμήριον τοῦτο τῆς βασιλικῆς εὐνοίας ἀπενεμήθη εἰς τὸν τελευταῖον πρὸς ἀνταμιθῶν τῶν μακρῶν καὶ δυσκόλων αὐτοῦ περιπλάνων.

Ἄριθ. ἐγγράφ. 119.

Ἄριθ. βιβλ. καταχωρ. 33. α.

Ἡ Βασιλικὴ Κεντρικὴ Διεύθυνσις τῶν ὀπλοστασίων.

Διὰ τὰς ἐργασίας τοῦ ὀπλοστασίου ἀναγκαῖον 5000 Δοῦβαι ἀπὸ ξύλου δρυὸς, καὶ 15000 στεφάνια ἐκ λεπτοκαριᾶς (φουντουκιάς).

Ὁ δὲ διὰ μειοδοσίας συναγωνισμὸς θέλει γείνει παρὰ τῆς Βασιλικῆς Διοικήσεως Ἀργολίδος.

Καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ χορηγήσῃ τὰς ἀνω ὕλας προσκαλοῦνται νὰ παρευρεθῶν εἰς τὸν διωρισμένον τόπον τοῦ συναγωνισμοῦ κατὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου τ. ε. τὴν 10 ὥραν Π. Μ.

Οἱ ἔροι τῆς συμφωνίας καθὼς καὶ τὰ δείγματα εὐρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως Ἀργολίδος, καὶ τῆς Διευθύνσεως τῶν ὀπλοστασίων.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 16 Ἰαννουαρίου 1841.

Ν. ΝΕΥΜΑΙΕΡ Ταγματάρχης.

Μετὰ δὲ τὰ κολοσσαῖα αὐτὰ προίμια, ὁ θεὸς κατέθεσε τὸν 18 αἰῶνα εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς Γαλλίας: ἥτις μετ' ὀλίγον δεκαετίαν ἀλγήσασα τοὺς πόνους τῆς ἐπαναστάσεως ἔτεκε τὸν Ναπολέοντα.

Ποῦ λοιπὸν φθόγγος καὶ ρυθμὸς ἱκανοὶ νὰ ὑμνήσωσι τὸ ἀγνωστον ἐκεῖνο παρελθὸν καὶ νὰ ἀναγγεῖλωσι τὸ ἀμφίβολον μέλλον, καὶ τοῦτο σήμερον ὅτε τὸ μυστήριον σκοτίζει εἰσεῖν τὸν ἄθλιον λογισμὸν μας, σήμερον ὅτε ὁ κόσμος παλαίει εἰσεῖν μετὰ τὴν τύχην του ὡς ἄλλοτε ποτὶ ὁ Ἰακώβ κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ κυρίου.

Μὴ ξεχνώμεθα ὅτι μετὰ τῶν τῶσαν ποιητῶν τῶν μερισθέντων τὴν ἱστορίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ὡς ποτε οἱ πιστοὶ ἐμερίσθησαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τὰ ἱμάτια τοῦ θεανθρώπου μὴ ξεχνώμεθα ὅτι μετὰ τῶν τῶσαν τούτων ποιητῶν οὐδεὶς εἰσεῖν ἠδυνήθη νὰ περιλάβῃ ὀλόκληρον τὸν Ναπολεόντειον κολοσσόν.

Διὰ τὰ ἀποκαλυφθῆ ὁ Ναπολέων καὶ τὰ παραγωγὰ αὐτοῦ αἰτία καὶ ἡ δόξα του καὶ ἡ πτώσις καὶ ἡ ἀνάστασις του, ἀνάγκη ν' ἀναφανῆ καὶ αὐθις ὁ Ἰωάννης εἰς ἐκλεκτὸν τινα ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνθρώπος δὲν θέλει εἶσθαι ποιητὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποκαλυπτικὸς παραδῶσαν εἰς τὰ ἔθνη τοὺς πίνακας τῶν νόμων.

Ἡ ὠδὴ τοῦ Κ. Παναγιώτου Σούτσου εἶχε δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἀναμνηστικὸν ἀξίαν διότι περιέλαβεν εἰς μίαν ἐντεχνον εἰκόνα τὰς πλείστας τῶν ἰδεῶν ὅσας ὁ εἶος τοῦ Ναπολεόντος ἐπέπνευσεν εἰς τοὺς ἀναματωτέρους τῶν εὐρωπαϊῶν ποιητῶν. Οἱ στίχοι τοῦ εἶναι κατὰ τὴν συνήθειάν του ἀρμονικοὶ καὶ εὐκολοὶ καὶ τὸ ὄφρος του, ἐκτὸς πολλὰ ὀλίγων ἐξαιρέσεων ἀνάλογον τοῦ ἀντικειμένου.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ ὠδὴ αὕτη τοῦ Κ. Σούτσου εἶναι ἐν τῶν σημαντικωτέρων ἔργων τῆς νεωτέρας ποιητικῆς μας καὶ θέλει δεδαιώς συντελέσει εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς, κινεῖσα τὸν ἕλλον καὶ τὴν φιλοτιμίαν τῶν νέων δραστῶν τῆς ἑλληνικῆς μουσῆς.

Ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΗΛΑΗΣ.

générale et les nombreuses espérances provoquées par les actes du gouvernement, qui ont signalé cette journée.

— Les rapports des gouverneurs mentionnent la plus parfaite tranquillité dans les provinces.

— Le dernier courrier de l'intérieur ne donne aucune nouvelle digne de remarque.

— Des élections municipales continuent de s'effectuer avec calme et régularité.

— En Eubée les élections municipales ont commencé dans toutes les communes nouvellement recomposées.

— Le gouverneur d'Hydra vient de se rendre à Poros pour y assister aux élections.

— Le prix du blé vient de subir une certaine hausse, qui se remarque sur les derniers prix courans des différens marchés du royaume.

— On a remarqué avec satisfaction que la mesure dernièrement adoptée par le ministère de l'intérieur, pour empêcher certaines liaisons de parenté spirituelle entre les employés et leurs administrés, a été accueillie dans les provinces par une approbation unanime. Nous avons sous les yeux plusieurs rapports des autorités locales qui nous informent du bon effet que la décision du gouvernement a produit dans l'esprit public.

NOUVELLES EXTERIEURES.

TURQUIE

CONSTANTINOPLÉ 19 JANVIER.

Hassan pacha, ci-devant gouverneur militaire de Smyrne, est nommé président du conseil de l'amitié.

M. Redhouse, interprète de S. E. Saïd pacha, est nommé membre du même conseil.

— Sarim effendi, qui occupait les fonctions d'ambassadeur en Perse et nommé, en dernier lieu, defterda à Saïda, est arrivé ici, jeudi dernier.

— Noury bey, capou-kaya de Monstapha pacha gouverneur de Candie, a été nommé directeur des boissons, en remplacement d'Osman bey, dont nous avons annoncé la nomination au poste de mustechar de S. E. Riza pacha.

— Le gouverneur d'Isliimia ayant provoqué le mécontentement de la population par quelques actes arbitraires, une espèce d'émeute a eu lieu contre lui. Ce fait appellerait, nous en avons la conviction, toute l'attention du gouvernement.

— Hadji Ethem effendi, ayant refusé d'accepter les fonctions de defterdar à Adana, a été remplacé par Emin effendi, frère de feu Pertew pacha.

Marmaritzá 14 janvier. Le bateau à vapeur anglais le Stromboli est arrivé il y a quelques instants d'Alexandrie où il avait porté le commodore Napier, autorisé par les quatre puissances alliées à conclure la convention entamée le 27 novembre entre lui et Boghos-bey, moins l'hérédité du gouvernement de l'Égypte.

Des avis officiels d'Alexandrie sous la date du 11 janvier, nous apprennent que Méhémet-Ali a accepté les conditions à lui posées, et qu'il s'est engagé à restituer sur le champ la flotte ottomane.

Walker bey, maintenant Iaver pacha, était arrivé à Alexandrie, et avait immédiatement passé à bord du vaisseau le Mahmoudiéh, son pavillon qui fut salué par toute la flotte.

A Alexandrie, on travaillait avec activité à l'équipement de la flotte ottomane, et le 15, le Mahmoudiéh que suivront le plus promptement possible tous les autres vaisseaux, devait franchir les passes du port pour se diriger sur Constantinople.

Les nouvelles de Syrie coïncident parfaitement avec celles d'Égypte en ce qui concerne la solution du différend oriental.

Le retraite d'Ibrahim pacha est positive.

Le général en chef égyptien avait quitté Damas avec les restes de son armée, et le 3 du courant, il était à Mezarih sur la route du désert qui conduit à la Mecque.

Ἄριθ. ἐγγράφ. 179.

Ἄριθ. βιβλ. καταχωρ. 33 β'.

Διὰ τὰ Βασιλικὰ καταστήματα εἰς Κεφαλαρί (Ἐρασίνου) καὶ φύλους ἀναγκαῖον 100,000 ὀκάδες καυσόξυλα, διὰ τῆς Βασ. Διοικήσεως Ἀργολίδος θέλει γείνει ὁ διὰ μειοδοσίας συναγωνισμὸς, καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ χορηγήσῃ τὴν ἀνω ὕλην, προσκαλοῦνται νὰ παρευρεθῶν εἰς τὸν διωρισμένον τόπον τοῦ συναγωνισμοῦ τὴν 5 Φεβρουαρίου 10 ὥραν π. μ.

Οἱ ἔροι τῆς συμφωνίας εὐρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖον τῆς διοικήσεως Ἀργολίδος, καὶ τῆς διευθύνσεως τῶν ὀπλοστασίων.

Ναῦπλιον, τὴν 15 Ἰανουαρίου 1841.

Ν. ΝΕΥΜΑΙΕΡ Ταγματάρχης.

— Le christianisme dut inspirer sa philanthropie, — et Rome n'eut d'autre mission que de forger son armure impériale.

— Puis, après ces immenses préludes, Dieu déposa le 18me siècle dans les entrailles de la France, qui, bientôt, dans les angoisses de sa révolution, enfanta Napoléon.

— [Mais où donc trouver un rythme assez large, assez puissant, assez inspiré pour chanter ce passé que nous ignorons, et pour annoncer cet avenir dont nous doutons, aujourd'hui que le mystère écrase encore notre chétive raison, aujourd'hui que le monde lutte encore contre ses destinées, comme autrefois Jacob contre l'esprit du seigneur ?

— Ne nous étonnons pas de ce que parmi les poètes, qui se partagent l'histoire de l'empereur, comme jadis on se partagea sur le calvaire les vêtements de l'Homme-brasser dans leur ensemble, les colossales proportions de Napoléon.

— Pour révéler Napoléon, ses causes, sa gloire, sa chute et sa résurrection, Jéhovah doit de nouveau se manifester à un élu sur le mont Sinaï, mais cet homme ne sera pas seulement un poète: ce sera un révélateur, — et les tables de la loi seront l'enseignement qu'il donnera aux nations.

L'ode de Panago Soutzo a pour les grecs un prix incontestable: celui d'avoir réuni dans un tableau brillant, vif et plein d'animation, la plupart des grandes idées que la vie de Napoléon a inspirés aux plus distingués des poètes de l'Europe.

— Sa pensée générale, digne et désintéressée, a su allier la sévérité d'un jugement personnel, à l'enthousiasme qu'inspire à tous les hommes de coeur, le souvenir de celui qui sut être si grand dans une époque si pleine de passions.

— En un mot l'ode de Panago Soutzo est un des morceaux remarquables de la poésie moderne en Grèce, et ne peut manquer d'exciter les efforts de tous ceux qui songent au progrès de l'art et veulent y travailler. Cet exemple ne saurait être perdu, bien qu'il soit de nature à rendre désormais le goût plus difficile.

Le gérant responsable JEAN A. BALI.